

PLÁCIDO MO PROJECT

ALS INSTITUTS

Un projecte de Magda Puig Torres

#ÍNDEX

PUNT DE PARTIDA

EL PROJECTE

QUÈ ÉS PLÁCIDO MO GIRONA?

COM ES PORTA A TERME?

PER QUÈ ADAPTAR-HO A INSTITUTS?

COMENTARIS DE DOCENTS

IMATGES

QUI SOM

PREMSA

NO TOCAR

PUNT DE PARTIDA

“Abro este Twitter en busca de una oportunidad. Necesito contar cómo me siento.”

Amb aquesta frase començava, el dia 1 de desembre de 2010 el Twitter de Plácido Moreno, @Placido_Mo. Es podia seguir (gairebé a temps real) la història d'un home en atur crònic, amb una depressió, abandonat per la dona i amb un deute hipotecari inassumible, que finalment porta al banc, a expropiar-li el pis. Amb twits i fotos cada dia explicava com es buscava la vida al carrer.

Dues setmanes després, es va filtrar als mitjans que darrere de Plácido_Mo, hi havia el Juan Carlos, el Martín, el Germán, l'Inma i el Toni. Tots havien viscut al carrer. Era una iniciativa de la campanya de *“Tots mereixem una oportunitat”* de la Fundació Arrels.

Tot i que Placido_Mo fos un pseudònim, Plácido Morales va existir. Va morir el 10 d'octubre del 2010 als 52 anys. N'havia passat 10 al carrer.

Descobrir aquesta iniciativa és el detonador perquè tot aquest projecte artístic es posi en marxa. El projecte parteix d'un escenari molt concret: **els carrers de les nostres ciutats**. I també d'uns protagonistes molt concrets: **persones que han dormit en aquests carrers**

EL PROJECTE

QUÈ ÉS PLÁCIDO MO #GIRONA?

PLÁCIDO MO #Girona, és un projecte artístic estrenat el 2019 dins el Festival Inundart de Girona. És un recorregut per la ciutat, guiat per la veu d'algú que ha viscut als seus carrers. Re-enfocar. Re-mirar. Re-visitar. Una visita diferent a la ciutat i a les diferents maneres de viure-la.

En el format original durant tot el recorregut hi havia intervencions artístiques als carrers, en aquesta **adaptació per a instituts**, s'han substituït aquestes intervencions per fotos de les mateixes, de manera que com a públic els i les joves també puguin tenir una experiència més completa del projecte.

VÍDEOS PLÁCIDO MO: <https://www.youtube.com/watch?v=lyqq7drIKvQ&t>
https://www.youtube.com/watch?v=azLo_aD_S8w&t

EL PROJECTE

DURACIÓ: 2h

GRUPS: 30 pax màx.

LLOC: Barri Antic Girona

COM ES PORTA A TERME?

L'activitat consta de tres parts:

1. Explicació del projecte i recorregut (35') - Tot el material el portem nosaltres, els alumnes només han de portar auriculars.

2. Xerrada i torn de preguntes amb un dels integrants de l'equip artístic i el Lluís, un dels tres protagonistes sense sostre de la peça.

3. Intervencions artístiques a la ciutat: a partir de preguntes o frases o dubtes que hagin aparegut al llarg del recorregut o la xerrada. Interacció amb els habitants de la ciutat.

EL PROJECTE

PER QUÈ ADAPTAR-HO PER A INSTITUTS?

Al presentar el projecte, van venir-lo a veure joves i docents, i vam veure que el format i la manera de presentar la informació, arribava d'una manera molt directa. Ens van proposar fer algun passe per a joves i va funcionar molt, i a partir d'aquí ho hem anat oferint a aquells instituts que tenen un **interès especial en nous formats artístics, en el tema dels sense sostre i en com veure la ciutat d'una manera diferent.**

EL PROJECTE

COMENTARIS DE DOCENTS I ALUMNES

Com a **artista d'EN RESIDÈNCIA del Teatre Lliure de Barcelona**, aquest març vaig organitzar una sortida amb el grup de 2n d'ESO de l'IES Joan Fuster de Barcelona, per fer Plácido Mo Girona.

La verdad, es que a mi la experiència me gusto mucho porque lo de conocer a una persona que vivía en la calle y que nos explicara cosas nuevas pues me gusto mucho. Yo la verdad estoy muy contenta y la volvería hacer. Lluís me explico que para el vivir en la calle era difícil porque, pasaba frio, cuando llovia lo pasaba mal y todo eso y Lluís me explico que ahora estaba mucho mas contento en vivir en una casa, se siente mucho mas feliz y la verdad es que ya no pasa tanto frio como lo pasaba en la calle. A mi la experiència en Girona fue increíble me gusto muchisimo.

ANDREA. 2N ESO. IES JOAN FUSTER BARCELONA.

Plácido Mo, no es una obra convencional, ni es representa en un teatro. L'obra s'exposa en un recorregut pel cor de Girona, guiat per les veus de qui ha viscut al seus carrers.

Ens col·loquem uns auriculars i un receptor. Sona una música que ens indica que l'obra comença i seguint les indicacions que ens arriben, comencem a caminar.

Caminem lentament pels carrers de Girona, passejant i aturant-nos en molts racons. No és un passeig qualsevol, el recorregut ens porta a veure, amb el ulls de qui no té sostre, els racons de la ciutat on mengen, dormen, orinen o llegeixen i en definitiva on viuen el Lluís i d'altres persones sense llar. En acabar, tots tenim preguntes a fer. Ens fa vergonya parlar i preguntar al Lluís per la seva vida. Sentim que és un tema difícil i molt íntim. Tot i això, de seguida veiem que al Lluís li agrada parlar i explicar-nos coses, així que ens anem animant a preguntar-li. En explica molts detalls de la seva vida i també de la situació en que es troben les persones quan perden la seva llar i resten al carrer, sense res.

La Magda ens anima a expressar sobre un paper allò que hem sentit i, de tornada deixem la nostra empremta pel recorregut, enganxant els nostres pensaments pels racons.

ALÍCIA MUNIENTE. PROFESSORA 2N ESO. IES JOAN FUSTER BARCELONA

Me resultó muy original, como todo lo que nos está compartiendo Magda, descubrir Girona de la mano de Lluís una persona que, pese a sus circunstancias, no hacía un drama de su vivencia. Me hizo reflexionar sobre cómo se nos ve a los “supuestamente” acomodados desde fuera y en algún momento también en todo aquello que nos perdemos por dejarnos llevar por nuestras ataduras (prioridades invertidas, caprichos, prisas...) Me hizo fijarme de otra manera en las personas que viven en la calle y me gustó oír que lo más difícil para él era ser coherente para él mismo porque me confirma cuál es su prioridad. También me gustó participar del proyecto colgando nuestros textos, seguro que llamaron la atención, de hecho yo ví a algunos que los iban leyendo y les llamaba la atención.

ESTELA ALONSO. PROFESSORA 2N ESO. IES JOAN FUSTER BARCELONA.

Vam anar a girona a fer una visita guiada pel lloc on vivia un sense sostre. Des del meu punt de vista, vaig aprendre molt, i crec que tots els del grup en vam conscienciar amb la gent del carrer i la seva zona. També penso que mereix la pena fer aquesta petita ruta, pel simple fet de que et mostra coses que potser t'hagis pogut plantejar durant la teva vida. Doncs aquí pots trobar la resposta a tantes preguntes, en el seu moment, sense resposta. Es una experiència que, tan per nens peits com per gent gran esta molt bé . Aquests tipus de coses fan veure a la gent pel que passen algunes persones. A part que està molt ben muntat i es reconeix molt el mèrit que ha tingut fer tot això, ja que tampoc és fàcil.

NEUS. ALUMNA 2N ESO IES JOAN FUSTER

PLÁCIDO MO #IMATGES

QUI SOM

MAGDA PUIG TORRES

www.magdapuig.com

Llicenciada en Art Dramàtic a l'Institut del Teatre de Barcelona i llicenciada en Disseny Gràfic a l'ESDI de Sabadell. Creadora i productora de la companyia *Les Bianchis*. Forma part del grup multidisciplinar *Cultura i Conflicte*. Creadora i coordinadora del *Festival Vilart* (arts escèniques i arts visuals). Actualment artista d'EN RESIDÈNCIA pel Teatre Lliure de Barcelona.

El seu últim projecte com a creadora escènica ha estat **Plácido Mo #Girona** dins el Festival Inundart de Girona, estrenat el maig del 2019. El 2016 va estrenar **Plácido Mo #Terrassa** (coproducció Festival TNT 2016), projecte pel qual va rebre la Beca d'Investigació i Recerca en Arts Escèniques de la Generalitat de Catalunya. Ara treballa en la preparació del primer projecte de *Cultura i Conflicte* que aborda el tema de la violència sexual com a arma de guerra als Balcans.

Ha treballat com a ajudant de direcció de Carme Portaceli a **Esplendor**, d'Abi Morgan, estrenada al Romea el juny del 2016 dins el Festival Grec 2016. Com a actriu l'hem pogut veure a **Frankenstein**, de Guillem Morales, al Teatre Nacional de Catalunya, dirigida per Carme Portaceli. **Jane Eyre**, d'Anna Maria Ricart, al Teatre Lliure de Gràcia, dirigida per Carme Portaceli. **Històries d'Istanbul**, de Yasim Ozöy, al Teatre Lliure de Gràcia, dirigida per Joan Arqué. **El llarg dinar de Nadal**, de Thornton Wilder, dirigida per Alberto Díaz, de la companyia La Ruta 40, al Círcol Maldà. Guanyadora del BUTACA 2015 com a Millor espectacle de petit format. També a **Troianes 15**, de Jean-Paul Sartre, dirigida per Anna Estrada, de la companyia La Pell, al Teatre Akadèmia de Barcelona (2015). **Tirant lo Blanc**, de Joanot Martorell, dirigida per Pere Planella, al Teatre Nacional de Catalunya (2014). **Gran Rifa d'un fabulós viatge a Mèxic** de les companyies Teatro Ojo (Mèxic) i la Companyia Obskené. Coproducció internacional de Fira Tàrrrega i el Centro de la Artes de San Luís Potosí (Mèxic) amb el suport de la Generalitat de Catalunya i Iberescena (en aquest projecte formava part de l'equip artístic a part de ser-ne actriu). **Sota el Llit** de Núria Vizcarro i Ricard Soler. Estrenat al Teatre Nacional de Catalunya. Coproducció de la Factoria Escènica Internacional (FEI) i el Teatre Nacional de Catalunya. **Vaques Sagrades**, de Denise Duncan, dirigida per Joan Arqué, de la companyia Taaroa Teatre, al Teatre Almeria (2013). **Bolxevics**, d'Aleix Aguilà, dirigit per Júlia Barceló, de la Companyia Solitària, a la Biblioteca de Catalunya (2013). **Fa una mica de soroll**, de Romina Paula, dirigida per Albert Prat, de la companyia La Ruta 40, Gira Catalunya/Europa 2013. **Llàstima que sigui una puta!** de John Ford, dirigida per Anna Estrada, de la companyia La Pell, al Teatre Akadèmia de Barcelona (2012). **Hamlet és mort**, d'Ewald Palmesthofer, dirigida per Judith Pujol, de la companyia Obskené, al Versus Teatre (2011). **Circ de la Lluna**, d'Aimé Malena, dirigit per Ricard Soler, de la companyia Obskené, PREMI INJUVE 2010 de creació jove del Ministeri d'Igualtat del Estat Espanyol. Entre d'altres.

En televisió l'hem pogut veure en sèries com **Mira lo que has hecho** (Berto Romero), **39+1**, **Kubala Moreno y Manchón**, **Pop Ràpid o Ventdelplà**. I en cinema, en la pel·lícula **La estación del olvido**, de Christian Molina.

RICARD SOLER I MALLOL

Ricard Soler i Mallol es un director i dramaturg qui viu entre Barcelona i Montreal on va estudiar, gràcies a una beca d'excel·lència, un màster en teatre que ha obtingut la màxima nota per la Universitat de Quebec a Montreal. També és llicenciat en direcció escènica i dramaturgia a l'Institut del Teatre de Barcelona, llicenciat en matemàtiques a la Universitat Politècnica de Catalunya, enginyer superior en telecomunicacions a la Universitat Politècnica de Catalunya, graduat en flauta de bec al Conservatori Superior Municipal de Música de Barcelona i format com a tècnic de llums a l'Institut del Teatre i en tecnologia de les arts de l'espectacle amb els creadors Jan Mech i Telenoika.

Membre fundador de la companyia Obskené, ha presentat amb aquesta i altres companyies més d'una dotzena d'espectacle en els àmbits del teatre de sala, el teatre de carrer, el circ i la música. Ricard es defineix com un creador eclèctic que li agrada treballar en les diverses disciplines que conformen les arts de la escena. Creu en l'enriquiment de la creació artística gràcies al desplaçament, l'adaptació, el contrast, l'entesa i la diferència que sorgeix de la unió de creadors amb diferents bagatges. Una part important de la seva recerca artística s'orienta en articular la relació entre l'espectador i el dispositiu escènic.

De les seves creacions més recents destaquen: ***Intersections***, un espectacle sobre revolucions contemporànies que connecta en directe 5 ciutats del món a través de Skype; ***Alpenstock***, una comèdia boja amb text de l'autor francès, Rémi de Vos; ***Nafra***, un espectacle experiencial sobre el viatge dels refugiats per Fira Tàrraga 2017; ***Drapetomania***, un concert de música electrònica de Filastine & Nova (2017); ***Encontros***, un espectacle amb els alumnes de l'escola de Circ Rogelio Rivel (2017); ***Ciutat de Vidre***, una adaptació del text de Paul Auster que posa en escena el llenguatge del còmic i que ha estat presentat al Grec Festival de Barcelona (2016); ***Manifesta***, un espectacle de gran format que fusiona circ, text i música electrònica presentat al festival Fira Tàrraga i al Mac de Barcelona (2016); ***Plácido Mo #Terrassa***, un projecte de Magda Puig deambulant de teatre documental sobre els sense sostre presentat al Festival TNT de Terrassa; ***Èdipe Roi***, un espectacle immersiu i experiencial sense actors en viu a partir del clàssic de Sòfocles i que va ser presentat a Montreal (2015); ***Gran Rifa d'un fabulós viatge a Mèxic*** una coproducció amb la companyia mexicana Teatro Ojo (Mèxic) sobre l'exili republicà (2014); i la Companyia Obskené Coproducció internacional de Fira Tàrraga i el Centro de la Artes de San Luís Potosí (Mèxic); l'espectacle familiar ***Sota el Llit*** de Núria Vizcarro i Ricard Soler estrenat al Teatre Nacional de Catalunya en coproducció amb la Factoria Escènica Internacional (2014); ***Fuenteovejuna, breve tratado sobre las ovejas domésticas***, una versió contemporània del clàssic de Lope de Vega reconegut amb diversos premis entre els quals destaca el MAX a millor adaptació; ***L'Ogret*** de Suzanne Lebeau, un espectacle per públic infantil estrenat en coproducció amb el Centre d'Arts escèniques de Reus i la FEI; i l'espectacle ***Circ de la Lluna***, una creació amb Magda Puig que va rebre el PREMI INJUVE 2010 de creació jove del Ministeri d'Igualtat del Estat Espanyol.

JUDITH PUJOL LLOP

Judith Pujol Llop és creadora, gestora i pedagoga escènica. És llicenciada en *Història de l'Art* per la Universitat de Barcelona. Últim any cursat a l'Università degli Studi di Parma, Itàlia. Llicenciada en Direcció i Dramatúrgia per l'Escola Superior d'Art dramàtic. Obté una beca per la formació i el perfeccionament de graduats de l'ESAD i es titula al Màster en Pràctica Escènica i Cultural Visual. Universitat de Castella-La Manxa i Museu Reina Sofia de Madrid. Títol de Tècnica dels Serveis Educatius i Assistencials (Operatrice dei Servizi Educativo/Assistenziali) CIOF-FP/ER Parma, Itàlia. Beca d'estudis CIOF. És cofundadora de la Companyia Obskené. Des de la temporada '17 fins l'actualitat és Coordinadora artística del Teatro Español de Madrid i professora del Màster

Com a creadora actualment està treballant en la preparació del Site Specific **Plácido Mo** de Magda Puig pel Festival Inundart de Girona en l'assessoria artística amb Ricard Soler i Magda Puig. El projecte Plácido Mo es va estrenar al Festival de Terrassa TNT i es reconfigura a cada ciutat. Espectacle itinerant elaborat amb persones sense sostre.

Entre d'altres destaca, la dramaturgia i assessoria artística de l'espectacle **Suite Toc núm. 6** juntament amb Clara Peya, Ariadna Peya i María Velasco. Producció de les Impuxibles. Sala Beckett de Barcelona. A Madrid ha dirigit les lectures dramatitzades **365 Women a Year: El retrato de la Sibila** de Vanesa Sotelo al Centre Cultural Francisco Fatou de Vallecas, La Petite Blanchard, d'Inge Martin al Centre Cultural Francisco Fatou, **Un mar de paper** d'Inmaculada Alvear. Centro Cultural El Torito de Moratalaz. **Matilde Landa no está en los cielos**, d'Agustín Iglesias al Centre Cultural Carril del Conde de Hortaleza. Fa la mirada externa de la Companyia de Circ Contemporani Psirc a la peça **El meu no és Hor** 2017. És la directora i codramaturga de l'obra **De Carenes al cel** junt amb l'Albert Boronat. Coproducció Obskené-Sala Beckett. Estrena el gener del 2017. Assistent de direcció, guió i interpretació (en el paper de "comissària d'exposicions") a l'obra audiovisual **La incorrupta** de Tamar Guimaraes pel programa Fisuras del Museu Nacional Centre d'Art Reina Sofia. Exposada del setembre de 2016 al març de 2017. Madrid. Membre de l'equip artístic del projecte **Gran Rifa d'un Fabulós viatge a Mèxic** dirigit per Rocard Soler i Héctor Bourges, amb la Companyia mexicana Teatro Ojo. Coproducció de Fira Tàrrrega, Centro de las Artes de San Luís Potosí, Mèxic i estrena a Fira Tàrrrega. Direcció de **PSP. País sense Paraules** de Dea Loher. Projecte resident a la Nau Ivanow de Barcelona. Premi Beca Desperta. Projecte basat en la relació dels mitjans digitals i el teatre, realitzat amb el col·lectiu multimèdia Etclnventions.

Direcció de **Nàpols, 27** en el marc del premi Kinètic de suport a la creació i a les arts escèniques. Sala Sandaru. Barcelona. Direcció de les lectures dramatitzades de la companyia resident de l'Obrador Internacional de dramatúrgia 2014 de Sala Beckett. Barcelona

Direcció d' **Este no es un lugar adecuado para morir** d'Albert Boronat. Obra inaugural del cicle Accent Obskené organitzat per la Sala Beckett. Coordinadora de càsting en Sobre el Concepte de Rostre, en el fill de Déu de Romeo Castellucci. De la companyia Societas Raffaello Sanzio. Festival Grec Direcció de **Hamlet és mort. No hi ha força de gravetat** d'Ewald Palmetshofer. Coreografia a l'obra **Ogret** de Suzanne Lebeau. Direcció Ricard Soler. Coproducció del Centre de les Arts escèniques de Reus (CAER) i Factoria Escènica Internacional (FEI). Estrenada al CAER.

#PREMSA

PLÁCIDO MO #GIRONA_2019

OPINIÓ > MAIL OBERT

La ciutat com un text

«Caminar la ciutat és descobrir-ne les ferides i els plecs. Al marge de l'Inund'Art, però a la vegada integrant-lo també, hem vist la Girona que vol tindre veu»

Per: Anna Zaera [Segueix @annazaera](#) 03.06.2019 21:50

Sense anuncis Favorit

S'ha recuperat correctament. S'ha recuperat correctament. S'ha recuperat correctament. Una finestreta grisa que en conté una altra de més petita a l'interior, com si fos una matrioixka, diu que els arxius de l'Open Office que s'havien tancat de manera inesperada s'han pogut salvar. Algun mecanisme els ha tornat a la vida des de la negror del disc dur. Apareixen, d'un en un, els rectangles en blanc a la pantalla amb pedaços de text inacabats que són paraules, llistes, articles en construcció.

Em ve al cap que la ciutat és un text salvat. Una fulla impresa recuperada de la història. Plena de sintaxis secretes. Els carrers podrien ser frases primes i llargues, de les que pengen sentits i que, renglera a renglera, trencant-se entre si per altres carrers, formarien un barri, i agrupades, una ciutat. Amb el seu urbanisme particular, les seves artèries i les seves faltes ortogràfiques o orogràfiques. Una ciutat podria ser un poema, amb els versets curts i ràpids del Nucli Antic, una oració a Déu amb les escales que s'enfilen verticals a una Catedral, o una còpia de text horitzontal, justificat, com els Eixamples, ple de llocs quotidians i formes quadrades.

Aquest cap de setmana, he visitat Girona per conèixer l'Inund'Art, el festival d'art contemporani de la ciutat. Un esdeveniment que, com diu el seu nom, la inunda. La inunda més enllà dels equipaments dedicats a mostrar l'art, com són els museus, les cases de la cultura i els centres cívics. Tot i que també hi participen. M'agrada molt perquè la Raquel Morón, la impulsora, i tots els altres artistes convidats, prenen la ciutat com si fos un laboratori amb tota mena d'impertinències sensorials que alteren els seus significats ja coneguts. Fan art amb les històries de vida, convertint el testimoniatge dels veïns o transeünts en poesia visual, sonora o olfactiva. Emplen els carrers de microrelats que s'enganxen un a un com si fos un patchwork cosit a l'asfalt. Però, atenció, són relats que només es poden llegir durant els tres dies que dura el festival. I aquesta impermanència fa que encara m'agradi més. Perquè un cop s'ha acabat, no queda cap rastre físic d'allò que ha passat. I mira que han passat coses.

L'Inund'art fa art amb les batalles que la ciutat calla. I mentre camines pels carrers vas trobant pistes que t'interroguen, coses que hi són però no hi haurien de ser, o coses que no hi són i hi haurien de ser. Tot aquell patrimoni que semblaria de lectura obligada –com són els edificis monumentals, els edificis oficials, el cul de la lleona, els ponts que travessen el riu– passa a ser un decorat a través del qual es manifesta allò silenciats, que en aquest cas és el que més ens importa.

Hi vam descobrir la instal·lació dels Dreamers, una obra que parla de la pulsio per a millorar la pròpia vida, de conviure amb el desarrelament, de buscar identitats. Els artistes eren la Yamna, el Karim, l'Ismael, l'Ayoub i el Hatim, que han arribat a Catalunya provinents del Marroc amb aquesta etiqueta que els diu que són MENAS, Menors No Acompanyats. Han viscut durant mesos en centres tutelats i a poc a poc es van fent seus els carrers de Girona, potser també gràcies a iniciatives com aquesta. I és que la instal·lació que presenten és el fruit de quatre mesos de treball artístic amb la guia de la Raquel, que els ha ajudat a donar sentit a aquest recorregut que ells han fet, d'un país a un altre i d'una casa a la següent. El resultat ha estat una caseta de fusta instal·lada a la plaça dels Mercaders a la qual conviden la gent a entrar. Hi entrem descalços i seiem al voltant de l'Ayoub, que ens relata com va marxar del seu poble del Marroc i com va aconseguir travessar l'estret enganxat als baixos d'un camió. Ens demana que dibuixem nosaltres també la casa on vivíem quan érem petits i l'olor que més recordem. Comencem amb les olors que recordem. D'olor de geranis, de patates podrides en un magatzem, de la flaire dels arrossos de la mare, ell de la terra humida del seu poble de l'ates. Diuen els experts que l'olor dona accés directe a la memòria i sembla que és veritat.

També ens vam sumar al recorregut de Plácido Mo, projecte de l'actriu Magda Puig, que resignifica les ciutats a través dels testimonis dels qui viuen als seus carrers però no surten a les guies oficials. En aquest cas, vam passejar Girona amb la psicogeografia del Manel, el Lluís, i l'Assun, tres persones sense sostre. Amb els auriculars enganxats a l'orella vam recórrer els carrers de diumenge, mentre escoltàvem les seves veus que parlaven de bancs, de caixers, dels bars on no els deixen accedir al bany sense consumició, o de les zones de lectura que troben inesperadament a les estacions de tren.

Caminar la ciutat és descobrir-ne les ferides i els plecs. Al marge de l'Inund'Art, però a la vegada integrant-lo també, hem vist la Girona que vol tindre veu. Els murs que diuen que les dones gironines ja no tenen por i resisteixen; a la plaça del Vi, els retrats dels presos i exiliats pengen de les balconades amb llençols d'un blanc de pau immaculat; i a la part vella, les pancartes lligades a banda i banda de carrer alerten que cada pis turístic que s'obre és un pis autòcton que es perd.

L'art és interacció, que requereix un espai a ocupar i un cos a mobilitzar. Una experiència efímera que queda registrada en algun disc dur, i que en algun moment, com els textos extraviats, amb un clic, podem recuperar.

Magda Puig sacseja consciències en un muntatge sobre els sense sostre

► Un públic nombrós va participar a Terrassa en l'estrena del nou projecte de l'actriu bagenca

Crònica

TONI MATA I RIU | TERRASSA

L'avorriment no mata però desdibuixa els inexistents horitzons dels qui malviuen dia a dia comptant les hores i els minuts mentre esperen la següent certesa: una altra nit al ras, un jorn més sense feina, un plat a taula per caritat. I molt temps per endavant. Els participants en l'espectacle *Plácido Mo #Terrassa*, creat per la bagenca Magda Puig (Castellbell i el Vilar, 1982), tenien tot just tres quarts d'hora per experimentar aquest malestar però en van tenir prou, en cadascuna de les sis funcions programades entre divendres i dissabte, acompanyant dos homes i dues dones en la seva quotidianitat frustrada per l'exclusió.

Durant una dècada, la casa de Plácido Morales van ser els carrers de Raval de Barcelona. Després de la seva mort, es va obrir un compte de Twitter (*@Placido_Mo*) on s'expressen persones sense sostre, i és el punt de partida del muntatge escènic que es va estrenar el cap de setmana passat a Terrassa en el marc del Festival TNT de noves tendències. L'èxit de convocatòria de la proposta augura una felicitat itinerància a la peça de la polifacètica actriu i dissenyadora Magda Puig –autora del cartell de la darrera Festa Major de Manresa– perquè, tot i el notable esforç de producció que implica, *Plácido Mo* mereix ser reproduït i adaptat en moltes altres localitats que no poden tancar els ulls a una de les re-

Els participants van tenir la inesperada visió d'una dona vestida amb un burca en una parada d'autobús

alitats més crues de les anomenades societats del benestar.

El vestíbul del Teatre Principal era el punt d'inici per a la vintena d'assistents que van prendre part en la tercera i darrera funció de divendres, el mateix nombre de sessions que van tenir lloc l'endemà. Per a cadascun d'ells, uns auriculars i una ruta de traçat desconegut. Darrere d'un guia armat amb un ordinador que controlava la sincronia entre la passejada i el relat que emergia dels aparells auditiu, la corrua va encarar la davallada pel concorregut carrer de Sant Pere amb expectació. Una catifa de rebedor, símbol de la felicitat domèstica, saludava els caminants

Magda Puig obre un nou i prometedor front en la seva trajectòria. Cal esperar que «Plácido Mo» tingui continuïtat

amb un joc de paraules irònic i desconcertant: «Home street home».

El treball de Magda Puig, en col·laboració amb el Club Social Andana i la Creu Roja, convida els participants a seguir el dia a dia de quatre vides al límit: la Mercedes, el Pere, l'Itam i la Nino. Els espectadors escolten, miren i, sobretot, volten. Escolten la veu de la narradora i els testimonis dels quatre protagonistes que perme-

ten anar més enllà dels llocs comuns, miren els artificis escènogràfics disposats durant el trajecte amb la voluntat de generar contradiccions i volten pel centre i pels barris per amaran-se dels escenaris d'unes existències precàries. I sota un pont, decorat literari i filmic de l'imaginari de la pobresa, es traça el darrer acte d'un itinerari que sotragueja la consciència.

Magda Puig obre un nou i prometedor front en la seva trajectòria. Per festes, repetirà al Maldà amb el reeixit *El llarg dinar de Nadal* i debutarà al Lliure el proper febrer. Cal esperar que *Plácido Mo* s'incorpori al repertori amb continuïtat.

MAGDA PUIG TORRES
699579040
mpuigtorres@gmail.com